

Dr. Nikolics Károly

1918–2000

*„Olyan csend van így nélküled,
hogy szinte hallani,
amit még utoljára
akartál mondani.”
(Váci Mihály)*

Szomorú és nehéz feladatra vállalkoztam, amikor a Magyar Gyógyszerészeti Társaság nevében, annak hálóját, nagyrabecsülését és búcsúját kívánom tolmácsolni annak a férfinak, aki ennek a Társaságnak, az egész magyar gyógyszerészetnek mozgatója, sokszor életbentartója és megújítója volt, Nikolics professzor úrnak, sokunk tanítómesterének. Szomorú feladat, mert a búcsú mindig az, és nehéz is, mert a kimondott szavak méltatlanul szerények azokhoz a tettekhez és elért eredményekhez képest, amelyeket méltatni – példaként az utódok számára – kötelességem.

„Bírnokba venni a napot nem elég, ha nem tudjuk másoknak is odaadni” – Hegel örökérvényű gondolata jut az ember eszébe, ha Rá gondolunk. Gazdag és sikeres életpályát tudhat maga mögött, amelyen e hegeli gondolat vezérelte. Közismert a gyógyszerészet iránti elkötelezettsége, a fiatal gyógyszerészek iránt megnyilvánuló szeretete. A Magyar Gyógyszerészeti Társaság Közgyűlésén 1986-ban elnöki beszámolóját a következőkkel zárta: *„Bármely hivatás, és így a gyógyszerészet is akkor tudja fejlődését, helytállását biztosítani, ha alkalmazkodni tud az idők változásaihoz, az új igények kielégítéséhez.”*

1986-ban megérezte a készülő változást. Nem az elsőt életében. Az államosítást követő, embert, tisztességet próbáló időkben, rendkívüli elszántsággal kereste azokat a lehetőségeket, amelyekkel a gyógyszerészet talponmaradását, fejlesztését elősegíthette. Ehhez a munkájához társakat keresett és talált. Fáradhatatlanul dolgozott a gyógyszerészeti szakmai színvonal fejlesztéséért, a gyógyszerészeti munka elismertetéséért.

Tökéletes felkészültsége, becsületes megbízhatósága tette alkalmassá a különböző választott funkciók betöltésére. Mindenképp dolgozóbb, többet látó, valószínűleg többet gyötrődő ember volt. Erkölcsi és értelmi ereje magasan a megalkuvók felett állt akkor, amikor a véleménytelen, önmagán túl a céltalan, gyökértelen közöny és nemtörődömség volt a jellemző. Nem véletlen tehát, hogy Nikolics professzor évtizedek során gyakorolta munkáját az első szabadon választott kormány miniszterelnöke a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje kitüntetéssel ismerte el.

Rá oda kellett figyelni. Mondanivalójának súlya volt. Bírálati sohasem sértőek, de mindig elgondolkodtatók voltak. Sokat fáradozott a magyar gyógyszerészet külföldi elismertetéséért is. Nem kis része volt abban, hogy visszakerültünk a Nemzetközi Gyógyszerész Szövetségbe, és ezzel elindított egy olyan folyamatot, amelynek eredményeként ma számottevő tényezőként kezeli a magyar gyógyszerészetet a világ. Többek között ezt a tevékenységét ismerte el a Nemzetközi Gyógyszerész Szövetség, amikor 1994-ben a liszaboni FIP Kongresszuson – elsőként a világon – életműdíjjal tüntette ki.

Élete utolsó percéig hitte, remélte, hogy a jelent jobbá lehet tenni a múltnál, a jövőt a mánál. Tudta, hogy aki megéli, átéli az életet, vagyis akinek véleménye van, aki alkot, az közelebb él, a köz érdekeit szolgálja. Életét is így élte le: alkotott, tanított, szolgált a közt.

Búcsúzó Tőled. Köszönöm, hogy megtiszteltél barátságoddal, köszönöm, hogy bátorítást adtál, amikor kedvetlenek voltunk, szeretetet, amikor hiányát szenvedtük. Köszönöm a Magyar Gyógyszerészeti Társaság, a hazai gyógyszer tudományi karok, a Gyógyszerészet szerkesztői, a gyógyszerész-generációk nevében, hogy életed egy-egy szakaszában tanítványaid, munkatársaid, barátaid lehettünk. Te tudtad, hogy a keresztény felebaráti szeretet nemcsak érzület, hanem cselekvés is, szolgálat is. Szent János szavait kölcsönözve vallottad: *„... ne szeressetek szóval vagy nyelvel, hanem cselekedettel és igazsággal”*. Igen, az igazság és a szeretet voltak életed éltető elemei.

Kedves, bölcs, igaz, jó barátunk és tanítómesterünk, szeretetünk és becsülésünk áldó szava kísérjen utadon az örökkévalóság felé. Isten veled Nikolics Károly professzor, Isten veled Károly Bátyám!

Búcsúzó Tőled Madách Imre szavaival:

*„Mindig mások javára fáradtál,
mindig csak mások kedvéért éltél,
ha megkívántad már a pihenést,
meg kell nyugodnunk, hogy sírba tértél.”*